

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 626: Pháp Giới Mười Phương Đều Cùng Có Đủ, Cho Nên Còn Gọi Là Nhất Chân Pháp Giới

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 053)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Thập phương pháp giới sở cộng cụ, cố hựu danh nhất chân pháp giới】

【Pháp giới mười phương đều cùng có đủ, cho nên còn gọi là Nhất chân pháp giới.】

Đây là nói về tâm thanh tịnh, cho nên niệm Phật là trực tiếp tu tâm thanh tịnh, trong phần giảng nghĩa phía trước đã từng nói qua. Ngoài pháp môn Tịnh Tông ra, các pháp môn khác dùng Bát Nhã, dùng quán tưởng để tu hành, tổng danh từ cho phương pháp đó gọi là “trí niệm”, chuyển thức thành trí. Ý niệm của phàm phu chúng ta là “tình niệm”, mang theo tình cảm, ngu si, si tình; người tu hành dụng công phu đem “tình” chuyển thành “trí”, tất cả mọi phương pháp đều là “trí niệm”. Chúng ta niệm Phật, niệm một câu A Di Đà Phật này, đây không gọi là trí niệm, cũng không phải là tình niệm, mà gọi là “tịnh niệm”. Tịnh niệm cùng tâm thanh tịnh, mối quan hệ đó càng mật thiết hơn, cho nên trí niệm còn không bằng tịnh niệm. Chúng ta đây là tịnh niệm, trực tiếp tu tâm thanh tịnh; tâm thanh tịnh chính là chân như bản tánh, tâm thanh tịnh chính là chân tâm, chính là “bản lai diện mục” (bộ mặt thật xưa nay) mà Thiền tông thường giảng. Pháp giới mười phương đều cùng có đủ, thành thật mà nói nó là bản thể của pháp giới mười phương, cho nên gọi là Nhất chân pháp giới. Mười pháp giới từ đâu mà có? Chính là từ Nhất chân pháp giới biến hiện ra. Chúng ta vừa khởi vọng tưởng, liền đem Nhất chân pháp giới biến thành mười pháp giới; vừa có chấp trước nhân ngã thị phi, thì ở ngay trong mười pháp giới lại tạo ra lục đạo luân hồi. Do đó có thể biết, nếu như không có phiền não, không có chấp trước, thì sáu đường luân hồi liền không còn; không có vọng tưởng, không có

phân biệt, thì mười pháp giới liền không còn. Mười pháp giới, sáu đường luân hồi từ đâu mà đến, chúng ta cần phải hiểu rõ. Chúng ta hiện tại mỗi ngày đang làm cái gì cũng phải thật rõ ràng, nếu vẫn còn khởi vọng tưởng, vẫn còn sinh phiền não; nói cách khác, chúng ta đang tạo nghiệp luân hồi, chúng ta dùng tâm luân hồi tạo nghiệp luân hồi, thế này thật nguy to! Thế này mà muốn liễu sinh tử thoát khỏi tam giới, thì không có hy vọng gì!

Nếu thật sự muốn ngay trong một đời này liễu sinh tử xuất tam giới, chúng ta không được tiếp tục dùng tâm luân hồi, không được tiếp tục tạo nghiệp luân hồi nữa. Cần phải làm như thế nào? Phải y theo phương pháp này của Phật Bồ Tát mà làm, “vô trụ sinh tâm, sinh tâm vô trụ”; có thể thấy được trên sự (việc làm) không có gì khác biệt, trên mặt sự tướng, Phật Bồ Tát qua ngày cùng với chúng ta qua ngày không nhìn ra sự khác nhau. Phật Bồ Tát mỗi ngày cũng mặc áo ăn cơm, chúng ta cũng mặc áo ăn cơm; Phật Bồ Tát mỗi ngày cũng đang làm việc, chúng ta cũng đang làm việc, không có gì khác biệt, nhưng “dụng tâm” thì không giống nhau. Chúng ta là làm mà thật sự mắc kẹt vào việc làm, các Ngài là “làm mà không làm, không làm mà làm”, các Ngài cùng chúng ta không giống nhau chính là ở chỗ này. Cũng tức là nói các Ngài bất luận trải qua cuộc sống như thế nào, bất luận làm công việc gì, tâm các Ngài thanh tịnh, trong tâm các Ngài không có vọng tưởng, không có phân biệt, không có chấp trước, không có nhân ngã thị phi, mãi mãi giữ gìn sự thanh tịnh, đây chính là Phật Bồ Tát trải qua cuộc sống, đây chính là Phật Bồ Tát đang làm việc. Chúng ta phải ở ngay chỗ này nhận thức cho thật rõ ràng, phải học tập, từng chút từng chút một buông xả. Một lần buông xả hết đương nhiên là không có cách nào, làm không được đâu, phải từ từ mà buông xả. Phải không ngừng có sự tiến bộ mới được, không thể lùi bước, phải thật sự làm. Lúc khởi đầu cần phải cắn chặt răng, bởi vì tập khí lúc mới bắt đầu quá nặng, buông xả đương nhiên là rất khổ, nhưng cửa ải này cần phải đột phá, phải tinh tấn, quyết định không thối chuyển, thì liền có hy vọng thành công. Chỉ sợ thối chuyển! Tiến lên thì không dễ, thối lui thì lại quá dễ dàng. Các đồng tu học giảng kinh, muốn đem kinh giảng cho tốt, muốn đem sự việc này làm cho thành công, thì ngày ngày đều phải giảng. Không có ai nghe thì phải làm sao? Đối diện với gương mà giảng, không được gián đoạn, điều này cần phải biết. Quý vị từ Trung Quốc sang đây, võ thuật Trung Quốc rất nổi tiếng, người nước ngoài đều rất hâm mộ, những người luyện công đó ngày ngày đều phải luyện, không phải nói lúc biểu diễn mới luyện, không biểu diễn thì không luyện, như vậy không được! Ngày ngày đều phải luyện. Bạn xem

những người ca hát, ca sĩ hát ca, không phải lên sân khấu mới hát, không lên sân khấu thì mỗi ngày ở nhà đều luyện đều hát, “quyền không rời tay, khúc không rời miệng”. Người giảng kinh ba tháng không giảng, liền trở nên lạ lẫm, liền tiêu tụt, liền thụt lùi một bước rất lớn; ba năm không giảng thì thụt lùi xuống tận đáy vực, mất hết, như vậy sao được? Không có ai nghe, đối diện với gương mà giảng, ngày ngày đều phải giảng, dù ngắn đi nữa tôi cũng phải giảng mười lăm phút, hai mươi phút; nói tóm lại, một ngày cũng không được gián đoạn, bạn mới có thể thành công, không chịu giảng thì quyết định không thể thành công được.